

RECORDS D'UNA HABITACIÓ BLANCA

*“A tu,
que em vas ensenyar a donar
una segona oportunitat a l'amor.”*

Es va despertar suosa, freda i tremolant. En aquests petits segons en els quals va obrir els ulls, no va ser capaç de reconèixer on estava.

El sentiment de por la va envair, juntament amb una xiuletada insuportable prop de la seva oïda dreta.

Una altra vegada calma.

Era conscient que el seu cos no reaccionava a les seves súpliques de moure's, però tampoc li importava, ja no sentia aquest dolor estripant el que quedava del seu feble cos.

A poc a poc la llum es va anar colant a través de les seves espesses pestanyes pèl-roges, fins a les seves pupil·les de color marró.

En èpoques anteriors era considerada filla del diable, ara era una pobra noia prostrada a un llit d'hospital.

I va tornar a ser conscient.

El primer que va sentir van ser els dits de les seves mans moure's a la seva ordre, després va ser el control de la seva respiració, i entre tots ells, Maria, va començar a obrir aquests ulls color terra per a trobar-se amb quatre parets blanques de cara.

Ja sabia on estava.

La xiuletada se li va fer familiar, igual que aquesta olor tan característica, a net, a una barreja dels diferents productes de neteja que utilitzen.

Es va centrar en recuperar el control en les seves extremitats, veient en primer lloc els cables que connectaven els seus delegats braços amb l'aparell que emetia el so.

- Encara continuo viva. - va pensar.

Ni ella mateixa sabia si s'alegrava o no.

Era la cinquena intervenció quirúrgica, i aquesta, li havia semblat la més dolorosa de totes perquè va aparèixer com un punyal fred a mitjanit per a clavarseli per l'esquena, sense previ avís.

Cada cinc hores, i si se'n recordava, passava una infermera d'aire graciós, es notava que no era autòctona de Barcelona.

Margarita es deia, dotada d'uns ulls negres com el carbó, una cabellera arrissada dominada per forces majors, una cara de galtes rabassudes però de nas fi, juntament amb la seva pell bruna amb olor a mar.

RECORDS D'UNA HABITACIÓ BLANCA

Sempre saludava a la pobra María amb un somriure en el seu rostre, i ella li ho agràia. De tant en tant, si Margarita s'aixecava de bon humor, li explicava anècdotes de la seva terra, Cuba, mentre li canviava les dosis de sèrum i antibiòtics a María.

Ella, en canvi, es dormia fent un esforç immens per saber el final d'aquelles històries que li explicava l'única persona, que a parer de María, es preocupava per ella.

Un matí, María, es va despertar amb el murmuri de múltiples passos corrent pels passadissos, aquest dia l'hospital estava atabalat, anava tard.

El que ella no sabia, és que aquest rebombori era provocat per una altra noia de cabells com l'or i mirada profunda, l'existència de la qual era crucial per al futur esdevenidor de María.

Molts d'ells la recorden pel seu somriure, captivador i sincer, uns altres la recorden pel seu nom, Olvido.

Olvido era una noia sorda. La seva infància es pot explicar en tres paraules, solitud i incomprensió acompanyada de la inevitable frustració.

I com comprendreu, amb els seus 21 anys, poder començar a treballar era un nou món ple de possibilitats i estímuls que Olvido encara desconeixia.

L'Hospital Sant Joan de Déu la va acollir amb il·lusió, feia poc havia entrat hospitalitzada una menor sorda, així que necessitaven la figura d'Olvido, encara que només fora per a fer-li companyia.

Aquesta mateixa demà, quan Olvido va acomodar les seves pertinences en la seva respectiva taquilla, es va disposar a saber qui era aquesta menor. Estava nerviosa, ho sabia pel seu imperceptible tremolor a les seves mans i com gargamellejava cada 30 segons.

Lamentablement, Oblit no va arribar a l'habitació de la pacient. Es va perdre al girar a la dreta en la tercera intersecció d'eterns passadissos.

- És un laberint de portes i passadissos. - va pensar indignada al saber que estava perduda.

A partir d'aquí, va començar a deambular sense cap lògica, esperant trobar-se amb algun company que pogués situar-la.

Quan Olvido va girar per setena vegada en un dels molts passadissos, va veure com de lluny una llum s'escapava a través d'una porta entreoberta.

- Pot ser trobi a algú. - van tornar els nervis, com es comunicarien?

Va picar a la porta amb els artells de la seva mà dreta i va entrar sense esperar resposta, de totes maneres no anava a escoltar-la.

- Menys mal Margarita, el sèrum fa hora i mitja que s'ha esgotat. - però María no va rebre resposta de tornada.

RECORDS D'UNA HABITACIÓ BLANCA

Sinó que va observar a una figura molt més prima que Margarita i què, amb gràcia va entrar a l'habitació.

María va esperar que digués alguna cosa. Olvido simplement la va mirar als ulls i va somriure, es va quedar allí, a la porta, amb la incertesa de María recorrent el seu cos.

Al cap de dos minuts, pot ser més, Olvido es va dirigir a les grans finestres per a obrir una d'elles, i va agafar una glopada d'aire. Seguidament va agafar unes fulles de la taula de María, sense el seu permís, juntament amb un bolígraf.

Així va ser com a Olvido va descobrir de l'existència de María, i com arribar a l'habitació del seu pacient.

A partir d'aquest dia, cada vegada que Olvido tenia temps lliure s'escapolia per a parlar amb María, ja fora per a esmorzar al costat d'ella, o per a ensenyar-li lo bàsic en llengua de signes.

María per part seva, va quedar captivada per aquell somriure, per com la mirava sense pena als ulls, de com el seu riure semblava d'un altre planeta, però abans de res, perquè en cap moment la jutjava, la feia sentir viva. La mateixa sensació quan en el mes de maig decideixes fer una visita al mar per a mullar els peus, aquesta sensació de frescor, d'alegria cap a un estiu que ja es podia assaborir, aquesta sensació va ser amb la qual María va etiquetar a Olvido.